

V R T E C.

Izhaja
1. dne
vsakega
meseca
na celej
pôhi in
stoji za
vse leto
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
av. vr.

Naroč-
nina se
naprej
plačuje
in po-
šilja u-
redniš-
tvu v
Lingar-
jevih
ulicah
hiš. št. 1
v Ljub-
ljani.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 12.

V Ljubljani 1. decembra 1876.

Leto VI.

Najprisrčnejši otrok.

(Sofiji Kochovej.)

Kakó je v presvetih nebesih lepó!
Svetlobe se božje naslaja okó;
V cvetlicah, ki zláte po vrtilh dišé,
V otročje so angeljci zbrani igré.
Nekdáj k igrajóčim pristópil je Bog,
In radosten, sredi nebeskih otrok,
Krilátea krotkósti premíle doblil:
Prijáznejši, ljubši vseh drugih je bil.
A On, ki pozémeljskih níkdar ljudij,
Mogóè in dobroten, pozabil še nij,
Krilaten nedolžnemu rekel je zdáj:
„Ostavi, moj ljubec, presveti naš ráj!
Jaz mater na zemlji preblázeno znám,
Nje rókama v skrb te ljubečo podám;
Oznani jej, kakšno je čaka nebó,
Veselje, tešilo jej bódi sladkó!“
Na pót se krilátec odpravljaj takój,
A dom še poprej si ogledal je svój.
Kakó se okróg je ozíral svetló,
Kakó se iz raja odtrgal težkó!
Tedáj čudovítih prijél se očés
Za vselej je kosec mu sinjih nebés.
Ko jemlje slovó po nebeskih vrtéh,
Cvetlice na jok se držijo po tléh;

Na usta in lici mu rože hité,
 Da vedno bi támkaje bile cvetné.
 Izkóplje se v rósi, ter bél, kakor dán,
 Z nebesko svetlobo stoji obsján;
 Poljubi ga Bog še in blagosloví —
 Otrók najprisrčnejsi k zemlji zletí!

Lujina Pezjakova.

Božičnica.

Le še nekoliko dni je manjkalo do božica, do ónih veselih praznikov, katerih se otroci vsako leto tako zelo veselé. V Hruškoveci, nekej vási na Dolenjskem, imeli so že malo ne v vsakej hiši vse polno zelenega smerečja in borovja, da si ž njim nakitijo sobe o veselih božičnih praznicah. Otroci so že potrebne stvari pripravljali za jaselca, delali so golobce in rezljáli zvezdice. V kotu nad mizo je že povsod stala polica, da postavijo na njo čedno narejen hlevček, okoli njega pa ovčke in pastirce. Na Tomažev semenj so prišli kramarji iz vsih slovenskih krajev v Hruškovec ter so prinesli na prodaj različnih sv. podob za jaselca, pisanega papirja, zlato in sreberne pene itd. Sv. Tomaž je bil patron domače farne cerkve, zato je vsako leto na ta dan velik semenj v Hruškoveci. Za noben drug semenj niso otroci toliko marali in toliko novcev hranili, kakor za Tomažev semenj, katerega so se že celo leto poprej veselili.

„Ako sv. Tomaž za božične praznike ne prinese potrebnih stvari, potem z Bogom veseli božič!“ — Tako je zdihoval Nožarjev Martinek na Tomažev večer s svojim bratcem Francetom in sestricama Barbko in Marijco. Kramarji pospravijo svoje blagó in otídejo vsak k sebi, tudi ljudjé se razidejo, le tu in tam po krémah se čuje še petje veselih kupcev in kramarjev, veselečih se dobre trgovine. Nožarjev Martinek si je kupil za zadnje krajcarje, ki jih je dobil od tujega gosp. duhovna, kateremu je stregel pri sv. maši, nekoliko najpotrebnejših podob za jaselce. Dete Jezuščka, mater Marijo in sv. Jožefa, to je imel še od laniškega leta, a zelenega mahú je dosti na sosedovem hlevu, in tako, ako Bog da zdravje, bo vsaj nekaj božiča v hiši. Zlatá in srebrá, tega sicer nij pri hiši, pa saj se tudi Jezus nij rodil v zlatej in srebrnej postelji, nego na priprostej slamici, — tako je tolažila žalostnega Martinka njegova sestra Barbka.

Ali to nij bila vsa žalost. Zbolela je mati, jedina podpora in tolažba dobrim otrokom. Oče Nožar je bil kmet, poštena in čestita duša. Umril je lani. Zapustil nij nič družega nego ubožno kóčo in majheno njivo, katero je mati lani prodala, da je plačala že tri leta zaostali davek. A to leto so bili posebno slabi časi za Nožarjevo obitelj: od vseh strani mnogo nadlog in nesreče. *Pred štirinajstimi dnevi jim je odnesel nekdo purana, to jedino blagó, z dvo-rišča; a ravno dva dni pred sv. Tomažem, prišla je žalostna vest v hišo, da je materi Nožarki umrla sestra, stara vdova nekega črevljarja, ki je živel v bližnjem mesticu, kakih šest ur hodá od vasi Hruškovca.*

Nožarkini otroci so se zelo jokali po teti; in kaj se ne bi? saj jim je bila ona vselej dobra in mila, ter se jih je večkrat spominjala, posebno o večjih praznicah. In tako so to leto izgubili še to jedino nado, — kakor da bi se jim nesreča hotela to leto pokazati v najžalostnejšej podobi.